

AHOJ VŠICHNI

Nedávno mi pronikl do noutbuku mejl od Martina Grega, že se chystá vydat oddílovou ročenku.

Musím přiznat, že mě ta myšlenka nadchla. Vzpomněl jsem si na doby, kdy jsem se snažil čas od času vydat plátek zvaný Hustník. Byla to vždy kopice práce, naštěstí postupem času malinko příjemnější bouřlivým rozvojem výpočetní techniky a po revoluci i snazším přístupem k technice rozmnožovací (myslím Minolta, HP a pod.). Naše tři děti by mohly vyprávět... Mé nadšení však nebylo dost veliké na to, abych poslal Martinovi byť jediný článek včas :-(Zkusím to trochu napravit tímto úvodníkem, který jak doufám všichni přeskochíte jsa dychtiví dalších stránek plných zajímavých zpráv.

Na rozdíl od většiny z vás jsem měl možnost nahlédnout do obsahu ročenky ještě před finální úpravou a už teď vím, že bude super. Dík všem, kteří se přičinili a Martinovi, Lence a Karlosovi, kteří se přičinili víc.

Opustil jsem myšlenku hodnotit na tomto místě výsledky jednotlivých členů našeho oddílu v tom či onom závodě nebo v tom či onom žebříčku. Tyto informace si každý snadno najde na netu třeba pomocí odkazu na hubánkovu oddílových stránkách.

Spíš se s vámi chci podělit o radost z toho, jaká jsme prima parta. Myslím, že oddíl teď prožívá jedno ze svých šťastných období. Na závody jezdíme v hojných počtech, doprava na závody po vlastní ose není kupodivu na překážku udržení týmového ducha. Oblastáky se pro spoustu z nás staly společenskou událostí, kde můžeme s radostí sledovat

parádní výkony dětí od malých špuntů až po skorslečny v posledních žákovských kategoriích. I přes tento řekněme volnější přístup vyrazíme na národáky a domů se vracíme se slušnými výsledky.

Letní soustředění v Budislavi se pro mnoho z nás stalo jasnou volbou v programu na prázdniny, spousta legrace se užije i na vícedenních závodech, zejména pokud se na pořádání podílí SK Chl(r)ast. Dále se dočtete i o občasných účastech vašich kamarádů na závodech v cizině a dokonce i v zahraničí.

Pořádání závodů je většinou kapitola sama pro sebe. Musím říct, že s lety přišla do našeho oddílu rutina a pořádat s vámi oblasták je pohoda. Po letech už každý ví, co má dělat a klid při pořádání nemá vliv na funkci (živočicháře samozřejmě). Tak ostatní závodníci od nás odjíždějí spokojení a myslím, že se i rádi vrací.

Už vidím konec stránky, rok už se nám taky chýlí ke konci, nezbývá, než to taky zabalit. Teda zatím snad jenom to psaní. Nebo se tak dojmou, že mi nakapou slzy do klávesnice.

Tak vám všem přeju příjemné počtení a vzpomínání na pěkné O-zážitky, v příštím roce pohodu, zdraví, žádná zranění a správný směr, funkční čip a vždy včasný start.

Zatím ještě náčelník Pítrs.

Obsah

Jak jsme si šili dres	Martin Gregsson
Liga je liga	Kuba Hájek
Rodinné klany, rodinná klání	LPG
Zoo!	Katka Voborníková
Pohár CTB D21A	LPG
Večerník Praha	Aleš Král
Není lepší kauf nežli dlouhý lauf	Hubánek
Orientácká svatba	Martin Gregsson
Mistrovství světa. Made in Ukrajina.	Mats Žandsson
OO.cup 07	Petr náčelník
Víno, pizza, makaróny	Martin Gregsson
Čedok? Fischer? Matras Tour!	LPG
Gran Paradiso	David Ander

What is Orienteering?

Orienteering is a sport where competitors navigate their way between control points marked on a special map.

- brings excitement regardless of age or fitness
- poses a challenge both for body and mind
- can be taken up with friends and family
- develops dramatically
- stays at one with nature
- involves up-to-date technical equipment

- ✓ Orienteering can take place anywhere from remote forest and countryside to urban parks and school playgrounds. The most challenging orienteering takes place in remote areas which have demanding terrain and fewer paths.
- ✓ At the competitive and elite level, Orienteering involves intense concentration, skill and fitness running against the best at international competitions.
- ✓ In Orienteering, it however doesn't matter how young or old or fit you are. You can run, jog or walk, you decide your own pace.

THE CLUB

The club, founded in 1967, is located in an East-Bohemian town Chotěbor (with 10,000 inhabitants). We currently have 65 members, and frequently organize both cross-country, road-running and orienteering events.

Our club has a large share of youth below 15 years (40%) who regularly participate in training and racing. This share gives a prospect for the future of the club.

Our webpage: www.skchotebor.cz

Major organization achievements

Botas Cup, 3-day event, 1999 1200 competitors
Czech Championships in Night Orienteering, 2001 500 competitors
HSH Vysočina Cup, 3-day event, 2002 1100 competitors

Each year we organize 1 or 2 events of the regional cup (with approx. 300 competitors). The next one is scheduled for April 15, 2007.

Jak jsme si šili dres

Takový dres, to není žádná legrace, dámy a pánové. Musí to být hezké, přilnavé, slušivé, nesmí to žádnou srnku ani srnečka vyrušit, spíš naopak přilákat.

Určitě si vzpomínáte na všechny porodní bolístky, které byly spjaté s přípravou nového dresu, vid' Hubánku a Pind'o. Nakonec se nám ale nový dres moc a moc líbí a nevyměnili bychom ho ani za nic (natož za chrašťácký pyžámko!). Někteří by si jich nejradyji koupili hned tucet, ale to prr, musíme zabránit inflaci hodnotného zboží.

Abyste všichni viděli ten ohromný pokrok, zobrazil jsem dolů úplně první návrh, který vznikl z mého pera (respektive pastelky).

Fotky okolo jsou stránky z prezentace pro společnost Cofidis, která pustila nějakou tu korunku pro naše bohubilé účely a pomohla nám odít se do nových slušivých oblečků.

Budme rádi, že to tak přimově dopadlo a až za pár let budeme zase plánovat nějaký kosmický obleček, tak se náramně těším na vaše nápady a případnou iniciativu!

Martin Gregsson

Selected recent results

Alenka Voborníková (13 years)
Liga Vysočiny 2004: Spring 1st, Autumn 1st
Liga Vysočiny 2005: Spring 1st, Autumn 1st

Kamila Jirků (26 years, left, in the middle)
Czech Rogaining Championships 2005, gold
World Rogaining Championships 2006, 10th

Jan Hübner (28 years, right)
Czech Championships in Mountain-Orienteering 2002, silver (men)
Czech Championships in Mountain-Orienteering 1999, bronze (mix)

Petr Voborník (41 years)
Czech Masters Cup 2005, M35, 1st
Czech Master Championships in Classic Distance, M35, 3rd
Liga Vysočiny 2005: Spring 1st, Autumn 1st

COFIDIS logo

We offer COFIDIS a spot for the company logo on the new club suit.

Benefits for COFIDIS

- ✦ The logo will be visible during national and international competitions.
- ✦ The logo will be visible on the podium during the prize ceremony.
- ✦ The suit is in fashionable modern design, made by the major orienteering suit producer in the Czech Republic, Vavrys/Craft (www.vavrys.cz).

Details

- ✦ We expect support of 15,000 CZK.
- ✦ The support will partially cover the costs, especially for the youth. We have at the moment (April 6) 25 orders from members of the club.
- ✦ We suggest to put the logo at size 8x8 cm on the front part, but we are open to any other suggestions.

Costs (see also www.vavrys.cz)

Top (coolmax, PEDIPES)	1350 CZK
Pants (PEDIPES)	660 CZK
Total per person	2040 CZK
All club (for orders made till April 6)	51000 CZK

Liga je liga

Sobota ráno, půl osmá, schody kina a několik rozespalých obličejů. A hlavně nacpané batohy a pár plechových ořů. Tak to je tradiční rituál chotěbořských orientáků: jedeme na Ligu!

Foto © Hubba Bubba

Běháme celoročně!

V případě některých běžců je to možná pravda bez ohledu na počasí, letos by ale neznalý řekl, že oblastní soutěž probíhá celoročně pro všechny.

Úvodní teplou frontu a závan tropického vzduchu postupně vystřídala fronta okluzní. Na závěr sezóny pak Vysočinu navštívila fronta studená, místy doprovázená vydatnými srážkami – tentokrát sněhovými.

Kromě exkurzí meteorologických je Liga Vysočiny místem i pro vlastivědné výlety po bližších i vzdálenějších oblastech našeho kraje. Letos nás očekávalo celkem 14 závodů s tím, že dva jsme pořádali sami v našem oblíbeném lese za kapličkou. A hned šlo o mistrovství oblasti na krátké trati a ve sprintu! O podobný dvouzávod jsme však nepřišli ani na podzim – totéž v bleděmodrém se konalo v Trnavě (u Třebíče).

Z deníčku (dez)orientovaného běžce

1. **Polanka** – Poslední březnový den a začíná nová sezóna. Hurá! Kde se vzal, tu se vzal mrazík, na shromaždišti nás však rozhřívá ohníček. Pro začátek kopcovitý terén se

skalními srázy – horší to být nemohlo. Dobíhám mrtvý, jako ještě nikdy. Ještě, že další závody pořádáme doma...

2. **CTB** (krátká) – Čtu knížku, ležím na lavičce, hlídám kontroly, paráda!
3. (sprint) - Ještě tam pořád ležím.
4. **Vápenný Podol** – Hustě zarostlé kopečky na dohled od Chotěboře – ještě že jsem zůstal doma.
5. **Smrčná** – Nepatrně bahenní závody.
6. **Růžená** – Větrné počasí v lese orientákům příliš nevdá, ale zato nesedící mapa už je docela velkým problémem, obzvláště pokud se běhá neudržovaným pralesem. Ne každý si s tím poradil...

"... doma za pecí bylo skvěle a už se těšíme na další návštěvu."

7. **Malčín** – Dusno a hic na padnutí, to byl symbol tohoto závodu.

8. **Stálkov** – Mistrovství oblasti na klasické trati a také závěr jarní části sezóny. Vítězem ve své kategorii se stává Alenka a Kubík, jen těsně druhá je Kamča.

9. **Hájenka Černé Lesy** – Návrat z letního tréninku nelze uspěchat a tak jsem se ještě připravoval na další část sezóny.
10. **Ctětíněk** – Tradiční kombinace podzimního počasí – mlha, jemné mrholení a chladno

s rovinatým terénem s mnoha hustníky a podrostem = závod nedaleko Nasavrku.

11. **Trnava** (sprint) – Ačkoli mrazík již opět začal řádit, sluníčko ještě nelenilo. Rovinatý terén s mnoha detaily, hodně kontrol a také trochu zbrklosti – ideální kombinace, jak to tady pokazit.
12. (krátká) Jen Hubánek místo sprintu odpočíval, aby pak vyhrál...
13. **Křižánky** – Po dlouhé době se na závody přijely podívat staré známé tváře (Áďa s Davidem) a počasí je přivítalo krásně bílou sněhovou pokrývkou – co dodat, snad jen, že doma za pecí bylo skvěle a že se těšíme na další návštěvu – tentokrát snad dříve než za rok!
14. **Sázava** – Pro značnou část oddílu poslední závod roku znamenal medailovou úrodu v HDRkách (první tři místa), pro zbytek poněkud dlouhý běžák s rovinatým terénem a značným množstvím hustníků a hlavně cest. Koupaliště na shromaždišti by jindy možná lákalo ke koupání, ale tentokrát...

A jak celá sága dopadla na podzim? **Eva Karásková** a **Alenka Voborníková** obsadily ve svých kategoriích první příčky, celkově druhá běhala **Eva Náčelnice** a **Hubánek**. V celkovém hodnocení pak Chotěboř obsadila **2. místo** mezi dospěláky. Co dodat? Snad jen, že příští liga začíná 5. dubna v Hlinsku. Liga je liga!

Sepsal: Kuba Kubula Hájek

Pohádka o tom, jak Hubánek trpěl

Po třech týdnech zase balím hřebíkáče a jedu na orientáky. Tentokrát na 10. závod LV do Ctětínku. Máme to 11,8 km - budu se asi muset snažit... Na start jdu pozdě, takže stíhám až třetí koridor a jen tak tak si ještě zavazuju boty. Přemíra snahy škodí, takže kazím jedničku, ale pak už nezmatkuju, makám a až na pár drobných zaváhání jdu bez chyb. Jdu sám, jdu si svůj závod a užívám si ten pocit, kdy mi to běží. Les je pěkný a hodně rychle. Škoda že trať nenabízí téměř žádné volby postupů a vše se chodí rovně nebo po cestách. V cíli jsem spokojený a víc jak 3 min. chyb jsem neudělal - dal jsem to za 65:49. A jak jsem teda dopadl? Dle slov náčelníka jsem utrpěl vítězství. ☺

O legendární Lize s neblahým pořadovým číslem 13

Po probuzení jsme v sobotu ráno zažili řádné překvapení. Martinovi se zase splašil bělouš a venku nás čekala sněhová nadílka. Jakékoliv nadšení z proběhnutí v lese rázem zamrzlo. Vyklepali jsme pavouky ze zimních bot, vyndali zimní bundy, kulichy a rukavice a vyrazili na závody do Křižánek. Ovšem ne všichni prošli touto morální zkouškou! Našli se i tací, kteří se rozhodli tyto závody beze studu a s trapnou výmluvou bojkotovat.... no řekněte, odkdy tatinci dodržují šestinedělí? V Křižánkách nás vlídnější počasí nepřivítalo, spíš naopak, sněžilo a sněžilo. Jediným nejvhodnějším útočištěm byla auta, stan jsme se opravdu rozhodli nestavět. V jejich zázemí jsme si do poslední chvíli před odchodem užívali tepla, které nás v lese zaručeně nečekalo. Proto dost lidí dorazilo na start později. V lese jsme si užili především spoustu mrazivého pocitu v botech. Někteří z nás i více a hlavně déle. Stavitelé, Matěj a Tobiáš Kameničtí, se zřejmě chtěli pomstít ženskému pokolení a postavili pro nás delší trať než obvykle, což se při počasí stalo celkem výzvou a zkouškou houževnatosti. Údiv z delší ženské trati ještě znásobila zkrácená délka mužské trati, která však nebyla vykompenzována o tolik větším převýšením. S nepřízní počasí se výborně poprali Eva K. (1. D12), Alenka V. (1. D14) a Hubánek (2. H21C). -lpg-

Rodinné klany, rodinná klání

-lpg-

Letos již **15. ročník** rodinných štafet uspořádali borci z LPU k naší velké radosti v okolí Chotěboře. Rodinné štafety jsou tradičním závodem pro soutěživé orientácké rodiny. Chotěboř i přes svoji silnou rodinnou základu však v tomto závodě neměla nikdy zastoupení.

Mistrovství za bukem

Jelikož jsme to měli letos za bukem, nedalo se neoficiálnímu mistrovství rodin odolat. V OPEN kategorii pro štafety rodin dvou generací se z našich řad na start postavily dva nesmiřitelné klany: Voborníkovi (Eva, Alenka, Petr) a Šťastní (Alena, Káťa, Karlos). Další dva zástupce jsme měli ve štafetách MIX, kde běžely štafety složené nehledě na pohlaví, věk či rodinnou příslušnost. Hubánek běžel za *Trhače asfaltu* a Matěj za *Asi ne*.

Soupeřů nebylo málo. Potenciálními rivaly ze spřátelených oddílů byla například rodina Matrasova, Štrajtova, Žemličkova, rodina Starých, Hrstkova či

Juračkova. Startovní pole slibovalo zajímavý závod.

Během závodu jsme byli svědky napínavého souboje mezi Voborníky a Šťastnými. Na prvním úseku čekala na Alenu s Evou trať 5,7 km s výživným převýšením 200m. Holky se v lese seběhly a celou dobu běžely spolu. Na předávku doběhly kolem **40. místa**.

Na druhém úseku proběhlo další sesterské měření sil, mezi Alenkou a Kátou na trati 2,8 km. Závod zaběhly v takovém cukuletu, že Petr s Karlosem málem nestihli včas start. Ve své kategorii OPEN dosáhly holky čtvrtého nejlepšího času na úseku a stáhly osm míst na **32. místo**.

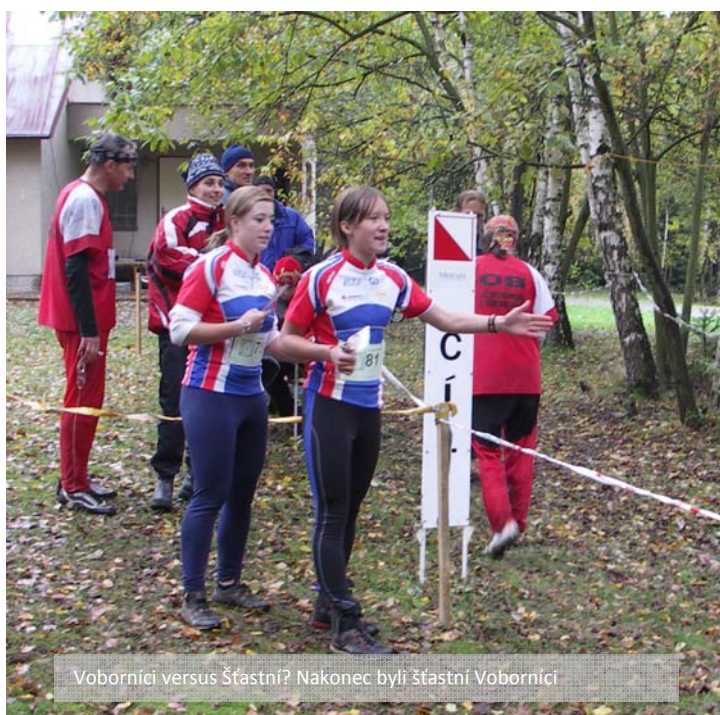
Boj o prsa

Na posledním úseku čekalo Petra a Karlose mapové překvapení: různé části jejich mapy obsahovaly různé barvy. Kluci běželi víceméně spolu a rozdělili se až na dlouhém postupu na diváckou. Karel zvolil zbytečnou obíhačku a na divácké kontrole ztrácel na Petra 50 metrů. Držel se ale zuby nehty v závěsu. Že to nebyla dobrá volba, zjistil až na další kontrole, která byla jen Petra... Pevné nervy tak rozhodly souboj pokrevních švagrů. Karlos sice ještě zvládl sebrat kontroly na vzdálenější farstě, ale to už se Petr řítit vpřed a dořít se do cíle na **16. místě**.

Karlos skončil minutu za ním na **22. místě**.

Rivalové z dalších, s námi spřízněných oddílů doběhly až za oběma štafetami Chotěboře, nebo ani nedoběhly. Hubánkovi Trhači skončili na **2. místě** a Matějovi Váhavci na **7. místě** v kategorii MIX štafet.

Závody to byly parádní, kdoví kdy se nám zase poštěstí, aby pro nás někdo připravil závod v domácím terénu. Kdo nepřišel, prohloupil.

Voborníci versus Šťastní? Nakonec byli šťastní Voborníci

- Návštěvníci zoo mají přednost před běžci!
- Nezdržujte se u klecí s opicemi!

Závod probíhal jako každý jiný. Mapa byla dobře zmapovaná, ale chyběly tam např. názvy klecí - pro snadnější zorientování. Cíl byl na podiu, na kterém pak probíhalo vyhlášení výsledků.

My jsme se bohužel do první trojky nedostali, ale naše umístění nebylo zas

tak špatné. Skončili jsme na **9. místě** a Gymnázium Chotěboř hned za námi. Dobré výkony podali Matěj Žanda **5. místo**, Alžběta Nováková **7. místo** a Martina Staňková obsadila **10. místo**.

Poděkování patří naší trenérce, která nám sehnala peníze na cestu, jela s námi a podporovala nás a nesmíme zapomenout na paní Staňkovou, která jela jako druhý doprovod.

Katka Voborníková

Bylo odpoledne, svítilo sluníčko a my jsme čekali, až dorazí autobus... Čekali jsme deset minut, potom dalších deset minut a na jednou z toho byla skoro hodina... autobus totiž objednával gympl a objednal ho až na další den. Po telefonickém rozhovoru s řidičem autobus po chvíli dorazil.

Současní sběratelé se soustředí na podšálky

Ne, náš řidič se nejmenoval Karel a druhého řidiče jsme neměli, proto nám nic nebránilo nechávat si hnědé podšálky. Cesta ubíhala rychle, stačili jsme se seznámit s ostatními a nuda rozhodně nebyla.

Když autobus přijel do Ostravy, chvíli bloudil, ale školu, ve které nás čekala teplá večeře, řidič našel. Ve škole se ubytovali i naši soupeři, kteří nás vyzvali na fotbalový match. Měli jsme taky možnost půjčit si mapu a jít se projít po areálu.

Ráno jsme se nasnídali a vyrazili do zoo. Závod byl pořádán za plného provozu a v pokynech byla napsaná pravidla typu:

Pohár CTB D21A

Chotěbořské orientáčky v létě nelenily a vyrazily doprovázeny svými drahými polovičkami a dětmi na HSH Vysočina Cup do Borové u Poličky. Tentokrát to pojaly soutěživě a kromě zaryté pětatřicátnice Bibiany se všechny do jedné přihlášily do kategorie D21A.

Čekalo se napínavé měření sil. Obhájí Míša svou pozici jedničky mezi chotěbořskými ženami? Kdo se stane chotěbořskou dvojkou, Pinda či Eva? Nebo je atakuje Alena? Jak dopadne sesterský souboj mezi Evou a Alenou? Bude Kamča i přes 7. měsíc těhotenství schopná závodit s neobtěžovanými soupeřkami?

První etapa, zkrácená mírně kopcovitá trať, se běžela v letní výhni kolem 30° Celsia. Kdo startoval déle, měl nepochybně lepší klimatické podmínky pro fyzický výkon. Alena s Pindou to v tomto smyslu "vyhrály" se startem v 11, respektive 15. Znalec výsledků jarní ligy Vysočiny by se vsadil, že z tohoto souboje vyjde lépe Pinda. A ejhle, Alena se vymotivovala a Pinda zkapala natolik, že došlo k prvnímu překvapení. Alena doběhla s časem 42:12. Pinda 43:40. Obě si ale povodily Evu, které se závod nevydařil, a do cíle se dostala až po čase 45:57; zároveň však byly hluboce deklasovány Míšou (36:21). Všechny závodnice uhájily naštěstí své pozice před pochoduující Kamčou (47:10).

Druhá etapa byla příjemnou klasikou v dobře průběžném lese s mírnějším stoupáním. Letní výheň pokračovala. Tentokrát měl větší výhodu ten, kdo startoval dříve. Zase to "vyhrály" Pinda s Alenou se startem 114, respektive 120. Alena stíhala Pindu, ale žádné dostižení se nekonalo. Pinda po čase 62:07 v cíli s pocitem dobrého zaběhnutého závodu byla překvapená, když Alena doběhla celkem brzy – necelých deset minut po ní za 66:03.

Míša zase všem vytřela zrak (57:19) a Eva neměla opět svůj den (68:45). Kamča dopochodovala za 72:35.

Výsledky po dvou etapách byly základem pro napínavou třetí etapu. Míša s náskokem mílového kroku nebyla ohrožena. Zato Pinda se staženým pozadím startovala pouze dvě a půl minuty před Alenou, která hýřila vtípem a motivací. Vše ze zadní pozice jistila Eva startující šest a půl minuty za Alenou. Ještě ze zadnějších pozic uzavírala startovku CTB v D21A Kamča s Aličkou.

Pinda vyrazila a už na druhé kontrole doběhla před sebou startující Maďarku, která ji po zbytek trati znepríjemňovala závod svým stopováním. V krizových situacích ale Pinda udržela kontrolu nad mapou, přestože to bylo trošku na náhodu, i pro ní neobvykle rychlejší tempo. Alena se neblížila, naopak. Pinda doběhla balík pěti žen, startujících dávno před ní, a takticky v závěru dokonce tři z nich položila na lopatky. Na doběhu už Maďarka věděla, kam má jít, proto se odvážila před Pindu. Ta se svým výkonem posunula z 27. místa po prvních dvou etapách na celkové **21. místo**. A co se dělo dál? Alena se z lesa nevracela... V lese se totiž zamotala a doběhla ji Eva. A následoval nemilosrdný sesterský souboj. Ten zkušeně vyhrála Eva a do cíle dorazila vyčerpaná o tři a půl minuty dříve než Alena na **28. místě**. Konečně se jí tedy závod vyvedl a své umístění výrazně vylepšila o 6 míst z 34. místa po dvou etapách. Alena doběhla na **31. místě** a na trati třetí etapy dosáhla pouze o sekundu lepšího času než Kamča, která celkově skončila na **35. místě**. A to nejlepší nakonec! Míša zaběhla výborný závod a celkově skončila na krásném **8. místě**.

A jaký bude scénář příští rok? Vystřídá Kamča Míšu? Nebo se vrátí Míša po těhotenství rychle na vrchol? A co Pinda? Přemluv i letos Evu a Alenu?

Večerník Praha

Omluvte, prosím, sníženou kvalitu následujícího příspěvku. Psal jsem ho velmi rychle a navíc, jak víte, jsem větší kamarád s číslicemi než s písmenky.

Dlouho jsem nevěděl, o čem psát a už to vypadalo, že se ročenka obejde bez mých vzpomínek na závody, ale na poslední chvíli se objevila ideální příležitost, Večerník Praha, 5. závod PZL 2007/2008. Nevíte-li, co je PZL, pak prozradím, že jde o Pražskou zimní ligu, zimní sérii orientáckých závodů různé délky, na mapách různé kvality, různého stáří a různého počtu barev.

Letošní Večerník Praha měl v rozpisu pramálo informací, konkrétně jednu. A to, že start je v 19 hodin u dolní stanice lanovky na Petřín. Délka trati a prostor závodu (jestli se bude běhat po svahu na Petříně nebo po městě) zůstaly utajeny. Web loňského závodu naznačoval, že možné je úplně všechno a jedinou jistotou je, že mapa nebude odpovídat mapového klíče.

S velkou zvědavostí, čelovkou, buzolou a maratónkami (líp se běhá po lese v maratónkách než po městě v orientkách) jsem se vydal na start. Zde se nakonec sešlo několik desítek závodníků, kteří se před startem ještě dozvěděli, že se poběží do centra, takže je nutné dávat pozor na projíždějící auta a tramvaje. Délka tratě zůstala neznámá, protože mapa je prý nejistého měřítko.

Start byl jako vždy na PZL hromadný a tentokrát umocněný prvotním zjišťováním, co v té mapě vlastně je. Většina velmi rychle poznala, že jednička je kousek severně a tak se tam během krátké chvíle objevil veliký hrozen běžců visící na odpadkovém koši s jedním malým lampiónkem a 2 kleštičkami. Mně se povedlo zachytit docela brzy druhé kleštičky, a vydal jsem se směr Kampa za předchozími úspěšnými razíči. Dostali jsme se na konec Karlova mostu a začali hledat

okapovou rouru. Ta bohužel nebyla na rohu domu, jak to vypadá v mapě, ale o kus zpět ulicí. Dost jsem se propadl pořadím a na trojce jsem si tak musel vystát dost dlouho frontu na mostu přes Čertovku. Při postupu do Klementina se na mostě naštěstí pletlo jen minimum turistů, hudebníků, malířů a žebráků, takže se dal vcelku v pohodě udržet kontakt s ostatními běžci. Při postupu na 6 jsem zkusil jiný postup než ostatní (já vím, že v tomhle typu závodu je to strašná blbost), když jsem věděl jen, že kontrola je někde u Staromáku a tak jsem se vydal hledat orloj. S trochu štěstí jsem trefil ten správný průchod a u kontroly našel skupinku soupeřů. Na 7 jsem zneužil skupinku, která věděla, kam se běží, což bylo mnohem víc než mé tušení, o který kostel asi jde. Osmička byla jasná, tam jsem byl kdysi na pracovním pohovoru (tehdy jsem netušil, že se to bude hodit).

Na 9 jsem zkusil postup tak nějak na jihovýchod. Když mě předběhl Olda Janeček a odbočil do pasáže (Broadway), zkusil jsem to za ním. Ve Slovanském domě jsme hledali kontrolu docela dlouho, hlavně protože jsem si špatně přečetl popis a hledal mříž na okně. Desítka byla jasná, protože obě kontroly jsou na stejném výřezu. U 11 jsem moc nevěděl, kam běžet, tak jsem to zkusil pasáží na Václavák s tím, že se tam objeví určitě ostatní běžci a já se chytím. Všude ale samí turisti a běžci nikde. Při probíhání kolem Bati mě to lákalo proběhnout obchodem, ale nakonec jsem to vzal pasáží o několik metrů dál. 12 vypadala ze začátku nejasně, ale při postupu jsem se utvrdil v tom, že je v pasáži nad Vodičkovou ulicí (Lucerna). Jen se nějak nemůžu dopočítat na druhý průchod, protože některé dveře a brány jsou zamčené. Sbíhá se nás tam několik a nakonec někdo zahlédl kontrolu ležící za zamčenou branou. 13 opět jednoduchá a 14 byla identifikována jako Národní divadlo. Trochu jsem se tam zamotal, protože jsem nebyl schopný v mapě cokoliv vyčíst. Na 15 jsem běžel úplně sám a soupeře jsem zahlédl až při vbíhání do slepé uličky. Další 3 kontroly pak běžím v balíku, který se tak různě přelévá. Zbytek už mi byl docela jasný, protože na Smíchově to trochu znám a tak šlo hlavně o to nechat se předběhnout od co nejmenšího počtu lidí.

Čelovku a buzolu jsem nakonec vůbec nepotřeboval, protože světla bylo dost od pouličního osvětlení a nikdy jsem nevěděl, kde je sever na mapě. Výsledky se pochubit nemůžu, protože se doteď na webu neobjevily. Pokud ale budete někdy uvažovat o účasti na Večerníku Praha, můžu jen doporučit. Jde o závod, při kterém se ani chvilku nenudíte.

Aleš Král

Není lepší kauf

nežli dlouhý lauf!

Začalo to nevinně. Jedno nedělní ráno jsem přemýšlel, co podniknu, a napadlo mě: co si dát nějaký delší běhání podle turistické mapy na Železných horách? Hledám mapu, plánuji trasu, převlíkám se a vyrážím autem směr Lhůta. Jdu po cestách kolem Vestce, pak dál k Trhové Kamenici, kolem Hluboké se stáčím na Chloumek a pod Bárovicemi zpět do Lhůty. Dle času 85 minut to bylo spíše kratší proběhnutí, ale vsrpnovém horku dostatečně unavující, zvláště když jsem si nevzal pití! Jsem unavený, ale zároveň hrozně nadšený, spokojený a plný plánů do budoucna – to byl ten pravý impuls.

Začalo mě to bavit a víc snad ani není potřeba. Teda kromě jisté běžecké kapacity a psychické odolnosti vydržet delší dobu sám se sebou, nebo s někým jiným.

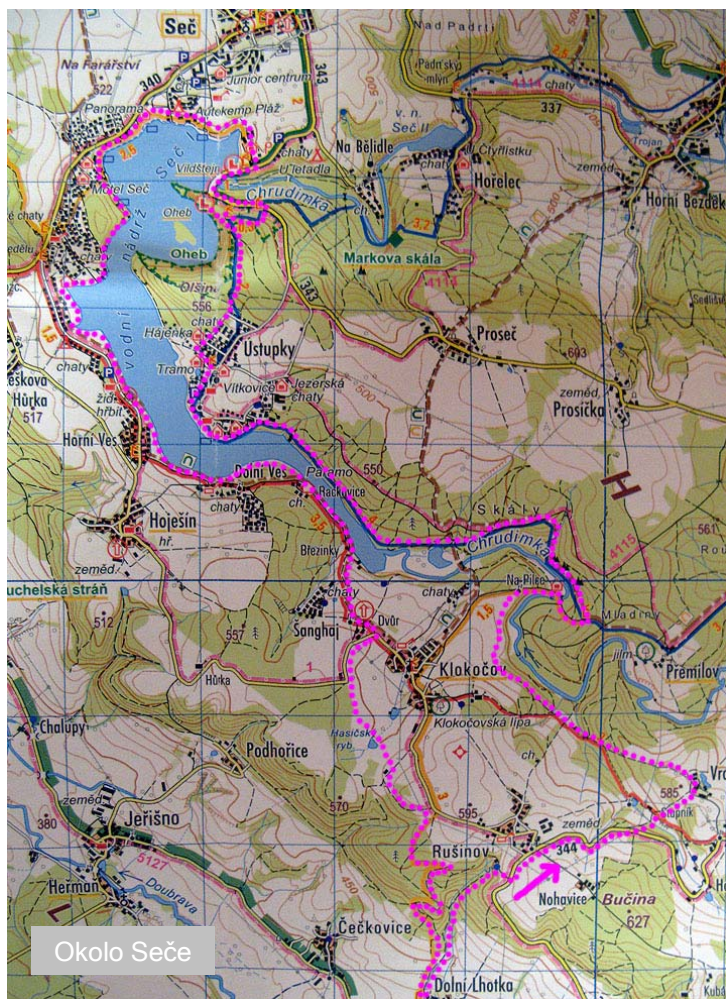
Začátkem září ohlásil příjezd pan G. a tak jsem neváhal, juknul do mapy a vymýšlel trasu. Vymyslel! A jakou! Vyzvedávám budoucího tatíka těsně před desátou a valíme na Bílek. Trasa je schválena, bereme mapu a vyrážíme. Lehce míjíme cestu z Bílku na Sopoty, ale rovně lesem to jde taky. Je nádherně - ideální počasí na běhání a hlavně na kochačku. Nad Sobiňovem je super výhled a to jak na Žďárské vrchy, tak na Železné hory. Doporučuj! Mapa trošku nesedí a tak míjíme odbočku do Studence, ale rovně přes pole to jde taky... Po žluté na hřeben a na Hudeč, odtud dolů a zas nahoru, tentokrát po modré na Štikov. Na Štikově opouštíme modrou a rozhodujeme se to vzít ještě kolem Slavíkova a po žluté do Sloupna. Mapa na detaily nehledí, ale my hledíme na Chotěboř přes údolí. Ze Štěpánova už mi to moc netáhne, tak za panem G. už jen tak plápolám, fazoška je fazoška!

Ještě ze Křivého na Bílek máme to za sebou. Dneska to byla značka ideál za 108 minut. Zbytek dne je ze mě malinko troska, ale to se rozhejbe.

Pátek 21.9. je den, kdy se Martinovi a Kamče narodila Alice, jsem doma, mám dovolenou a nenapadá mě nic lepšího, než to pořádně oslavit a dát si pořádný laufík! Ale jaký a kam? Napadá mě jeden bláznivější nápad než druhý. Co si tak oběhnout Seč? Jo, to je ono! Přibližuji se do Malče a začínám realizovat svůj plán výběhem na Rušínov a dál z pravé strany vodní nádrže. Cesta podél břehu utíká pěkně, jen rybáři a houbaři jsou dnes obzvláště vyplesklý - ještě asi neviděli běžce s mapou a bidonem. Nepodceňuji pitný režim ani energii sbalenou na cesty, stihám se kochat krajinou, jen foťáček jsem si nevzal. Za chvíli už se kochám

parádním výhledem ze zříceniny hradu Oheb. Dávám mňamku a za hrází se podél nádrže supr rozbíhám. Je málo vody, tak jdu v písku po kraji nádrže. Skoro jako Mitch Buchanan z Pobřežní hlídky. ☺ Jsem nadšený z krásného dne a užívám si radosti z běhu – pocit vytrvalosti je úžasný. Ke konci už skoro pletu nohama vánočku a vracím se po více jak 134 minutách běhu k autu. Odhadem 24 km a zážitku nepočítaně.

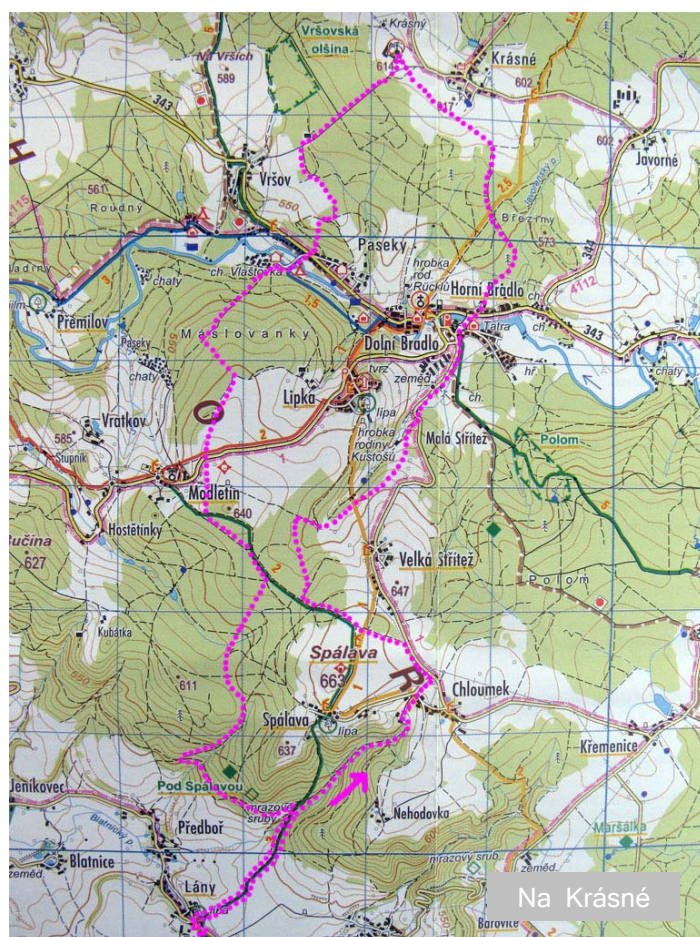

V sobotu si od běhání dávám oraz skálolezením v okolí Devíti skal, ale **v neděli** už zas přemýšlím, kam bych se podíval. A jak tak koukám z domu na Železné hory a na vysílač Krásné, tak mě napadá, že bych se mohl podívat k němu. Od nápadu je jen kousek k realizaci a za půl hodiny už vyběhám z Lán na Chloumek a dál přes Horní Bradlo k vysílači. Ve spěchu jsem doma nechal mapu, naštěstí vysílač je výborný orientační bod, takže není ani potřeba. Cestou k vysílači se drží směr docela snadno, ale zpět je to o mnoho zajímavější. Zabloudit přesto není kam, jen síly pomalu docházejí. Nakonec se vracím po 102 minutách s cca 20 km v nohách. No, nádhera! Lepší víkend tu dlouho nebyl.

Kromě jiného jsem chtěl letos ještě absolvovat výběh na Děvět skal a přeběh Železných hor. **Na**

Devět skal došlo. Parkujeme na Borkách, cíl je stanoven, loučíme se s ženskou částí Gregorovic rodinky a vyběháme z Borků směr Devět skal. Již od prvních kilometrů se dnes s Martinem stáváme rovnocennými běžeckými partnery, což opravdu nepamatuju. Samozřejmě vyjma kopců, tam jsme každý někde jinde. ☺ Chvilku jdeme po blátivých cestách, mlha že by se dala krájet, nakonec světlo na konci tunelu... a Žákova hora 809 m je naše. Na nejvyšším vrcholu Žďárských vrchů Devíti skalách 836 m je taky nevůlno, moc se nezdržujem, doplňujeme energii, mapujeme cestu zpět a vyrážíme dál.

Vracíme se přes Brušovec, Kocandu, kolem vrchu Otrok a kolem Šindelného vrchu jdeme po úžasném lesním průseku, který je asi 2 km dlouhý. Mlha se nezvedá a tak jsou celou dobu výhledy nula nula nic.

Nám to ale nevadí a nadmíru spokojení dobíháme po 138 minutách na Borky. Suma sumárum 25 km! Budu se těšit příště!

A co přeběh Železných hor? Ten stále čeká na svoji realizaci. Jeho čas určitě přijde...

Hubánek

Orientácká svatba

Svatební horečka spjatá s magickým datem 7. 7. 2007 nás zastihla pouze letmo. Spíše než numerologii, naše orientácká svatba sledovala keltské a skandinávské tradice a konala se proto o dva týdny dříve, záhy po slunovratu.

Největším překvapením byla přítomnost sňatkové podvodnice Janičky, která se hned na zámku pokusila narušit důstojnost obřadu, nicméně včas a dostatečně ji umlčila lahvinka pálenky.

Nechyběla rýže padající na novomanžele, chomout, mini-OB, táhnutí nevěsty ve vozítku, přenášení nevěsty přes virtuální řeku, zatloukání hřebíků, skládání povlečení, malování si budoucnosti a samozřejmě i sada zvyků

patřících ke svatební hostině. Děkujeme za precizní organizaci, zejména LPG. Hubánkovi, Blešce a Mírovi!

Samostatnou kapitolou se stala večerní zábava na malebném statku v Kunějově dvoře se vzájemnou poznávačkou, noční ne zcela dobrovolné koupání ženicha, tatínkova snaha opít němoty všechny kolemjdoucí, plnění úkolů a nakonec zmizení po anglicku před omladinou, která byla hodně žádostivá zjistit, kdeže se vlastně koná svatební noc. To vše za mohutné účasti cétébéček.

Hodnocení akce: *****

Martin Gregsson

Mistrovství světa

Made in Ukrajina

aneb zpátky na stromy...

Všichni jistě víte, že letošní mistrovství světa se odehrávalo v ukrajinské metropoli Kyjevě. Jako pořadatelé příštího mistrovství v Olomouci jsme samozřejmě nemohli chybět, a tak jsme rychlíkem Silesia (Praha-Kyjev) dorazili až do Kyjeva.

Ano, všichni máme nějaké představy o mistrovství světa. I Ukrajinci je mají a podle nich to vypadalo, jak to vypadalo. Hoši z východu položili latku skutečně nízko. Těžko říct přesně, co udělali ukrajinští pořadatelé špatně. Nebyly to ani velké chyby, které by nějak zásadně narušovaly chod celého mistrovství, ale takové drobné, spíše zbytečné chybky. Většinou šlo o chyby organizátorů, kterým se věci trochu vymkly z rukou. To se ale přece stávat nesmí! Neznamená to ale, že celé mistrovství bylo špatné, mělo i svoje velmi vydařené chvíle.

Tanec domorodců v lidových krojích

Tak třeba slavnostní zahájení. Velmi působivé vystoupení prezidentského orchestru a tanec domorodců v lidových krojích s půlminutovým kozáčkem. Další, už závodní den, šokující zpráva

"Musím říct, že v této jídelně se nejedlo noži."

v pokynech řkala, že každý závodník si musí dovést na shromaždiště vlastní vodu na umytí. Voda totiž nebyla k dispozici, a to ani jeden závod... Shromaždiště mezi opuštěnými, oprýskanými, zapáchajícími budovami staré továrny a vysokými, olezlými stěnami bývalých vojenských prostorů. Velmi depresivní a duši sužující prostředí. Stánek Moscompassu s pozadím vysoké hlídací věže. Prostě Ukrajina. Ovšem na naše závodníky nemělo prostředí naštěstí vliv a skončili na velmi hezkých místech.

Maršrutkou do školní jídelny

Po těžkém zážitku z hrozně vypadajícího shromaždiště jsme odjeli „maršrutkou“ (malé autobusy pro cca 15 lidí, ale běžně nás tam jezdilo i 35) na oběd do školní „jídelny“. Musím říct, že v této jídelně se nejedlo noži. Že by strach z vražedných útoků? Po obědě ve čtyři hodiny se z naší bandy vytvořilo několik menších skupinek, které se rozešly, kam je srdce táhlo. Zjišťovat, kde točí české pivo, kde jsou hezké „dievočky“, kde se co prodává a kde je co hezkého. Kyjev je město do výšky. Nenašli jsme za celý pobyt jediný normální rodinný dům. Pozemky v Kyjevě nejsou levné a proto to socialističtí architekti vyřešili tak, že postavili byty na sebe. Za povšimnutí stojí i Dněpr, která má na svých březích nespočet pláží,

a to i v centru města. Na jednu takovou jsme zašli po večerním čvachtanci v jmenované jídelně také. Koupání se nám tak zalíbilo, že si nedokážu týden bez něj představit. Ono by to ani jinak nešlo, když teploty běžně vystupovaly až k 40°C (ve stínu). Koupání „na Adama“ se ujalo a jinak než všude bez se do vody nechodilo...

U chýše z Užhorodu

Další den, další závod. Shromaždiště tentokrát ve skanzenu asi 5 km od Kyjeva. Měl tak dobrou polohu, že kdybych nevěděl, kde je Kyjev, řekl bych, že jsme kdesi uprostřed Ukrajiny. Snad i toto příjemné prostředí mělo za následek to, že se zvýšila teplota až na 45°C a mnozí závodníci po závodě kolabovali (Martin Johansson ze Švédska byl odvezen do nemocnice a napojen na kapačku). Hoši z východu položili laťku skutečně nízko. takový vliv a zaběhli dobrý závod! Zejména výměna map pod větrným mlýnem byla působivá. I sběrka u chýše odněkud z Užhorodu měla svoje kouzlo. Bohužel ne všichni závodníci ji viděli napoprvé a proto tam někteří pohřbili drahocenné sekundy obíháním chaloupky. Po

závodě následoval opět oběd, prohlídka části Kyjeva a večere a potom samozřejmě dlouho očekávané, celý den vysněné koupání v Dněpru. Po koupání přesun na ubytovnu na ostrově Truchanov, kde jsme přespávali v pokojích po čtyřech, dvou a osmnácti. Nevím, jestli jsem měl štěstí nebo smůlu spát na pokoji, kde bylo osmnáct postelí. Asi štěstí, protože počet lidí se kompenzoval zábavou, o kterou nebyla nouze.

Následující den nebyl závodní pro reprezentanty, ale pro závodníky vedlejších závodů. Doprovodné závody byly na úrovni oblastního závodu. Na startu jsem zbytečně hledal digitální hodiny, které ukazovaly čas. Místo toho kuchyňské analogové hodiny, které šly o 15 minut později. „No dobrý“, uklidňuju se v koridoru, už mě přece nemůže nic překvapit! Opak je pravdou. Spíše překvapovaly věci, které by mě u nás nepřekvapily. Štěstí bylo, že jim někdo poradil SI jednotky. Tomuto člověku bych chtěl poděkovat, protože jinak by se asi razilo kleštičkami do průkazů. Ale zpátky k závodu! Byl to sprint v městském „parku“, kde se volně pohybovali O-traileři, pořadatelé, kozy a psi. Naštěstí nikdo nebyl potrkán ani roztrhán. Po závodě zas skvělý standard jako předchozí dny.

Jak Matěj kontroloval moč Damiena Renarda

Další den, byl náš den poslední. sprint v botanické zahradě a to divácky velmi atraktivní. Byl jsem zasvěcen do antidopingových kontrol a sám jsem si to vyzkoušel na závodníkovi Francie Damienovi Renardovi. Díky této zkušenosti jsem propásl doběh mužů, ale doběh žen jsem si užíval z VIP stánku se švédským stolem... Práce u antidopingu se mi začíná líbit... Sprint se povedl Tomášovi Dlabajovi, kde skončil šestý. Po vyhlášení se naše banda zbloudilých pořadatelů začala odebírat na čvachtanec. Jediná překážka už byla jen dvoumetrový plot botanické zahrady, ale ten jsme hravě s pomocí klacků a stromů překonali. Z „oběda“ jsme odjeli maršrutkou zpět na ubytovnu, kde jsme si sbalili svých pět švestek a čekali na VIP autobus, který nás dopravil na nádraží.

Hupky dupky do vlaku a hurá domů. Když jsme nasedli, nesměli jsme se hlavně zbláznit z toho, že ve vlaku budeme sedět příštích 35 hodin našeho života. Vlastně pouze 28 hodin, protože 7 hodin jsme stáli v Krakově. Ano, vlaky jsou sice skvělá věc (že ano Pind'o), ale nic se nesmí přehánět. Na závěr: mistrovství na Ukrajině nebylo špatné, ale po letošku to za rok v Olomouci bude pro mnoho lidí změna; určitě o 100% k lepšímu.

Mats Žandsson

Fotogalerie

Olaf měl na sprintu den D; naopak Jedla při štafetách zažil malou sportovní tragédii

Český exportní artikl: porcelán, sklo a skvělé ženy

Ryzí ruská radost - ještě nevědí o radaru v Brdech.

A hurá zpátky Orient Expressem

Průběh Evy Juřeníkové na poněkud ospalém shromaždišti

OO.cup 07

26. - 30. 7. 2007, Zgornja Savinjska dolina, Slovinsko

Nepoučení zkušenostmi z OO cupu 05 jsme letos opět vyrazili do Slovinska navštívit Velikou planinu, tělocvičnu v Nazarje a pár dalších míst, která nás předloni tak zaujala.

Protože jsme se minule tísnili v Espasu, ještě k tomu s rakví na střeše, rozhodli jsme se letos vyrazit rodinným vozem Subaru Impreza s malým prostorem pro posádku, malým kufrem, ale obrovským spoilerem na kufro a ohromnou spotřebou. Prostě bomba!

Vyrazili jsme o den dřív a po slabých 800 km noční jízdě jsme svlažili svá těla ve vlnkách Jaderského moře na pláži v Bibione. Dosyta jsme se vycachtali a vyslunili (spálená kůže nás škádlila ještě při třetí etapě) a pokračovali dalších 400 km do Slovinska.

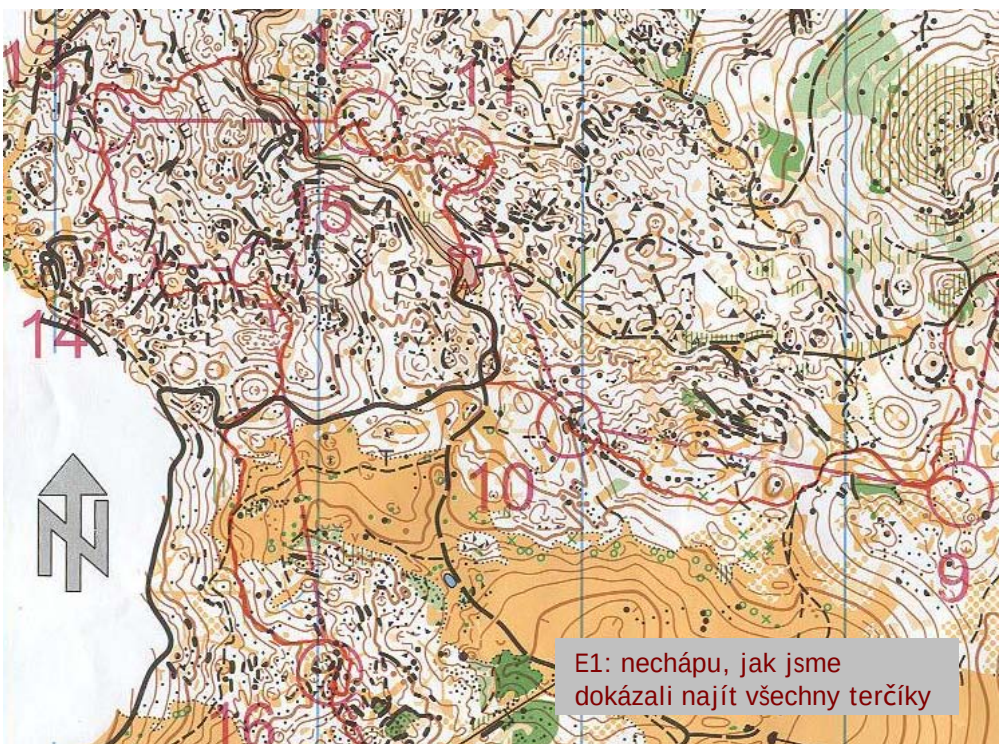
Euro tvrdí muziku

Centrum závodů bylo tentokrát na statku ve vesničce Lačja Vas asi 2 km od Nazarje.

Prezentace proběhla v pohodě, euro je fakt dost silná měna. Za chvíli jsme byli v tělocvičně v Nazarje, kde jsme se ubytovali a těšili se na první z pěti etap, které nás čekaly.

První dvě se odehrály v prostorách Malé a Veliké planiny. Z parkoviště na shromaždiště nás čekal vždy asi třičtvrtěhodinový pochod (převýšení snad 500 metrů). Kubík to nesl statečně. Trochu nás zaskočil systém losování startovní listiny. Hlavní kritérium byl jednotný startovní čas jednotlivých klubů, takže si Kubík užil dost klidu bez rodičů i bez Alči.

První etapa nás po startu v otevřeném prostoru zavedla do zapeklitého lesa se stovkami skalek a terénních tvarů. Ještě

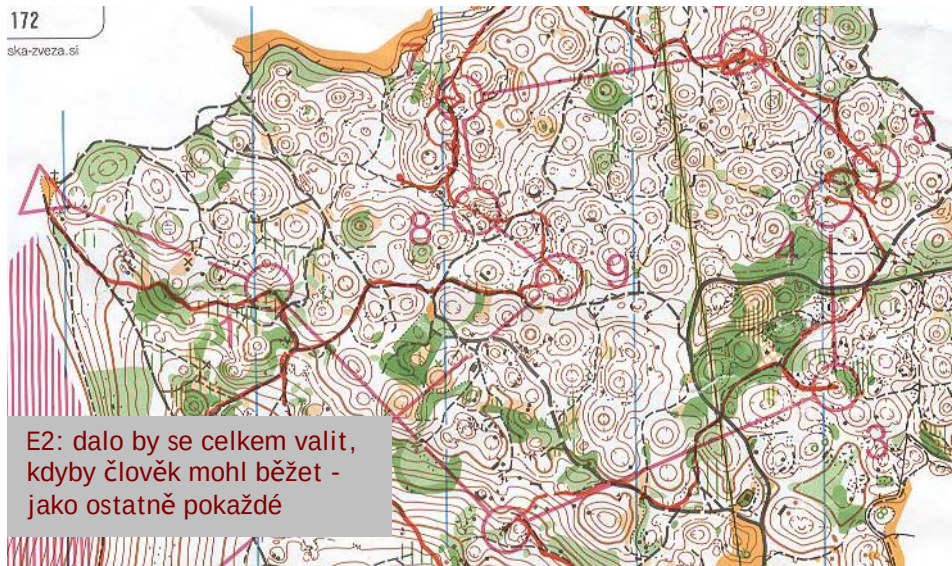
E1: nechápu, jak jsme dokázali najít všechny terčíky

ted' si marně lámu hlavu, jak se nám podařilo najít všechny terčíky. Pomohlo měřítko 1:7500 a davy dalších zbloudilých oveček, které hledaly stejná nebo podobná čísla kontrol.

Druhá etapa s centrem opět u chaty Jarški dom byla tentokrát na desítce a celá v otevřeném terénu. Dalo by se to celkem valit, kdyby člověk

172

ska-zveza.si

mohl běžet a udržel kontakt s mapou. Občas se do cesty připlétl ohradník, občas nás některý závrť stočil víc, než by člověk chtěl. Všechno naše pachtění sledovaly s klidem sobě vlastním volně postávající kravky. Nedaly se rušit ani 1500 orientáky v centru.

Činkve toi toi!

Jedna hláška z cesty na start, kterou jsem bezděky vyslechl od dvou mladých Italek: činkve toj toj per mille činkve čenta perzóné!!! Holky si nevšimly, že z druhé strany stojí dalších 5, takže pohoda. Vzhledem k rozložení startů do 4 hodin se fronty fakt netvořily.

S Velikou planinou se loučíme pohledem do údolí a s nadějí, že další etapy v lese nám půjdou lépe. Omyl. Třetí etapa na miniaturní mapě Letuš (desítky nás budou provázet až do konce) ve které jsou hnědou barvou nakresleny soustavy soustředných kružnic naznačující závrty různých rozměrů (od 10 do 100 metrů) nám jasně ukázala, že není problém se ztratit během 100 metrů tak, že čas přestane hrát v závodě hlavní roli. Nakonec jsem se našel i já, tak jsme se mohli po etapě všichni vrátit do tělocvičny.

Na čtvrtou etapu jsme vyrazili pěšky, neboť jsme to měli z tělocvičny kousek. Mapa Črni graben spojila dva prostory plné závrťů přeběhem svahu s asi 30 vrstevnicemi. Na start 2 to bylo malinko z ruky, asi 45 minut.

Ale většina závodníků to stihla. Závrty byly opět jeden jako druhý, svahy prudké, prostě pohoda...

Nenechte se zmást ani jednoduchým terénem

Nastal čas balení a nad Nazarje se začaly stahovat černé mraky. Počasí, které nám dosud přálo si asi řeklo, že jsme si zatím užili málo. Celou noc a celý příští den lilo jako z konve. Shromaždiště bylo umístěno v centru závodů, parkoviště na promočených loukách u statku. Převlékání v útrobách STI nebylo nic moc, ale jsme přece orientáci. Tož kurňa hurá do toho deště. Mapa vypadala jako Podskala u Chrasti, rovina, cesty, porosty. Zůstali jsme však věrni tradici minulých etap, nedali jsme se zmást jednoduchostí terénu a úspěšně jsme bloudili i zde. Jsme přeci na náročných závodech ve Slovinsku, tak nebudeme běhat jako na Vysočině.

A jak to celé dopadlo? Dobře. Cesta po dálnici přes Maribor, Vídeň a Moravské Budějovice příjemně uběhla. Stavili jsme se v parku Hohevand u Vídně, podívali jsme se z vyhlídky do kraje a frčeli jsme dál. Já jsem zatlačil slzu při vzpomínce na moje první a možná i poslední mistrovství světa veteránů (před 2 lety ve Wiener Neuer Stadtu) a alou domů.

A naše výsledky? Je to fakt nutný? Tak tady jsou: Petr 20. (85) v M40, Alča 12. (43) ve W14 a Eva 14. (59) ve W21B. A kdo chce vědět víc, ať se zeptá nebo prokliká na www.oocup.com.

Petr náčelník

Víno, pizza, makaróny

Italia, Italia, Italia

Pořadatelům letošních vícedenních v Evropě nezávidím – po loňských pětidenních pod Matterhornem bude jakýkoliv terén omáčka, ať z něj vyždímáš cokoliv. V Čechách se snad i proto urodilo nevídaně málo vícedenních a nezbylo než vyrazit za zážitky do světa.

Kam letos?

Destinací nás, čerstvých novomanželů a v té době ještě neidentifikované/ho XXX se stala severní Itálie, kde místní po několika letech oživilí „Pětidenní na pevnostech z 1. světové války.“ Na jednom z minulých vydání byli Voborníci a moc si akci pochvalovali, oblast se proslavila i díky veteránskému MS v Asiagu a nedávnému juniorskému MS. Navíc ukázky map slibovaly zážitky ne nutně pěkné, v každém případě ale silné.

Okolí Trenta je cukrová vata na zimní turisty, spousta sjezdovek, lanovek, chat, penzionů, pro lyžníky ráj. Ale ani léto není na náhorní pahorkatině Altiplano, kam jsme cílili, k zahoezení - Dolomity poblíž, kopečky s půvabnými výhledy, okolo šňůra pevností z první světové války, není to daleko k moři nebo do Benátek, silničky a cestičky se krouží, pro bikery ráj. A další plus: díky rakouským dálnicím jste na místě coby dup i bez Subaru.

„Otevřete dvířka,
na zemi černá díra,
tj. turecký záchod
a nad ním sprcha.“

Na Balkán není daleko

Určité minus by se také našlo; má balkánskou tvář, respektive vůni. Týká se inovativního řešení toalet a koupelny. Organizátoři místního kempu se zhlédli v moderních trendech bytové architektury a vymysleli koupelnu se záchodem v jednom. Otevřete dvířka, na zemi černá díra na turecký záchod a naproti sprcha. Použijete, co je Vám v dané chvíli nejpotřebnější. Aby se člověk nemusel sprchovat a nohou padat přímo do díry, má k dispozici vpravdě luxusní dřevěnou paletu.

Další kapitolou bylo řešení teplé vody – ubytovaní byli nápisem upozorněni, že teplá voda je k dispozici, to ano, pokud si ale přinesou dříví z lesa a zatopí s ním pod bojlerem. Nepotěšilo ani povinné parkování na záchytném parkovišti kilometr od stanu.

Co říci k závodům? Mnohé napoví ukázka. Při odhadu terénu jsme vycházeli ze zkušeností z předzávodního tréninku na Passo Coe.

Zde se ukázalo, že žluté fleky v lese budou velice dobrým vodítkem, většinou tvoří výrazné linie. Místy se ale terén rozbíje natolik, že je nutné mapovat pouze hrubé tvary; problémem se stává i

prostinká, řekněme na úrovni D16-D18. Na klasice se drželi sympatického pravidla „jeden velmi dlouhý postup“, ale jeho naplánování nikdy nenabízelo smysluplnou volbu. První a druhý den

jsme šli nemalou část závodu stejným lesem, dokonce jsem několik stovek metrů traverzoval úplně stejným místem. Pěkná mapa zkrátka nebyla nikdy plně využita. Namísto toho stavitel nalinkoval v tom vedru až nepochopitelně fyzické postupy – viz ukázka 7. kontroly z E2: 500 m délka, 100 m převýšení. Líbilo se mi ale, že na klasiku připravili mapu zásadně 1:15 000, bez jakýchkoli kompromisů.

Výsledkově bylo zajímavé, že Češi se protlačili výrazně do popředí, pouze ve veteránech Skandinávci, kteří jinak tvořili drtivou většinu, dominovali. O Italech nebylo moc slyšet – dokonce i v mužské elitě Píchal (Michal Horáček) deklasoval místního specialistu a reprezentanta Tavernara, kvůli kterému se

zastavila i veřejnoprávní televize RAI. O sobě pomlčím, ale nemůžu vynechat Kamču, které přesná chůze stačila na umístění v polovině startovní listiny.

A nakonec občerstvení. František Ringo Čech by řekl: Ital nezná ten zázrak a tak mu chřadne tělo, Ital nezná ten zázrak, pivo vepřo knedlo zelo. Tady se ale nacházel mohutný stan s propracovaným cateringem o několik kuchařích, přičemž nás zaujaly v menu nejlevnější těstoviny – co myslíte, neujaly by se i v Čechách místo obligátního a zřídka kdy požitelného parase?

přesnější odhad vzdáleností. Realita byla nakonec o dost jednodušší, průběžnost dobrá, podklad navzdory kamenům výborný, kontroly viditelné, pouze občas brutální kopce. Především poslední etapa byl klasický brněnský závod, kde jsme nechápali, jak tu Skandinávci mohou vůbec chybovat.

Lang ist kort

Stavba tratí stojí za zmínku. Kategorie H21AL (od švédského „lang“, dlouhá) byla výrazně kratší než elita, ale i například než H35A. Kategorie D21AK (od švédského „kort“, krátká) byla technicky

Čedok? Fischer?

Matras Tour!

UPOZORNĚNÍ: Tato reklamní nabídka letních zájezdů není aktualizovaná. Cestovní kancelář Matras Tour není pojištěna proti úpadku.

Účastníci zájezdu

Jako každý rok i v roce 2007 měla chrastická cestovní kancelář Matras Tour v nabídce pro členy CHT a ostatní skální příznivce tohoto oddílu několik sportovních a poznávacích zájezdů. Letošní nabídka však byla výjimečná, jelikož tradiční výlet na Slovensko nahradil netradiční výlet do Finska.

Matras Tour je značkou kvality, proto jsme neváhali a stali jsme (Alena, Pind'a a Karlos) účastníky zájezdu s „Karlem a Karlem“ alias Tomíkem a Náčelníkem, které dokonale doplňovala z pozadí Káťa. Hlavním cílem výletu bylo vedle poznání zajímavých a nových míst i něco málo poběhat, dobře reprezentovat na finských závodech a hlavně se pobavit. Vše bylo úspěšně splněno.

V pátek 29.6. jsme navečer vyrazili z Chrastí na sever přes Polsko, Litvu, Lotyšsko se zastávkou v Rize do Tallinnu, kde jsme se nalodili na trajekt a dopluli do Helsinek. V Helsinkách jsme strávili půlden a dorazili do klubovny místního klubu. Další den jsme pokračovali směrem na severovýchod a absolvovali první mapový trénink. Poprvé jsem zde poznala nenasytnost finských komárů. Nebylo radno odhalovat holou řiť a už vůbec se při běhu zastavovat.

Menší skupina zvolila
místo loděk výlet
k ruským hranicím ...
Nikdo ale za Putinem
neemigroval.

Poté jsme se přesunuli do národního parku Koli. Při okružní túře jsme zdolali nejvyšší horu jižního Finska měřící 347 metrů nad mořem a ti otužilejší z nás se vykoupali v jezeře Pielinen. Druhý den v parku Koli jsme věnovali tréninku. Tentokrát nás čekal těžší terén s minimem cest a spoustou skalních ploten, bažinek a terénních detailů. Po vykoupání v místním jezírku jsme pokračovali dále na sever k městu Kuhmo (něco víc než 64° severní šířky), kde jsme následující dny závodili.

Karlos = talisman Miny Kauppi

Zúčastnili jsme se posledních dvou etap vícedenních závodů Kainuun Rastiviiko, které byly doprovoděny závody veteránského mistrovství světa. Trať byly celkem nenáročné ve srovnání s předchozím tréninkem, takže jsme si v našich příchozích kategoriích vedli celkem dobře. Závodů se zúčastnili i závodníci finské reprezentace a hlavně Mina Kauppi a Heli Jukola – tenkrát budoucí mistryně světa 2007 na klasice v Kyjevě.

Po závodech jsme vyrazili zpátky na jih do národního parku Ruuna. V Ruuně jsme podnikli pěší výlet s třemi přívozy a večer se zúčastnili vesnické zábavy s předtančením v podání místních „břišních tanečnic“ – důchodkyň. Všichni z toho máme nezapomenutelný kulturní zážitek.

Co by si Mina Kauppi na mistrovství světa počala, kdyby na ní předtím nešáhlo štěstíčko?

Další den nás čekalo sjíždění řeky Jongunjoki, po kterém se pádlování stalo naší noční můrou. Menší skupina prozřetelně zvolila místo lodí kolo a výlet k ruským hranicím (neemigrovali), po kterém stihla ještě trénink na mapě. My jsme však museli absolvovat 24 kilometrový olej s pouhými 500 metry peřejek. Do cíle jsme dorazili zmrzlí a vyčerpaní.

Poté jsme pokračovali do Helsinek, ochutnali sobí kebab a hurá na trajekt do Estonska a na prohlídku Tallinnu. Z něho jsme zamířili do litevského přímořského města Palangy, kde jsme si chvíli užili moře. Z Palangy jsme vyrazili přes Polsko do Čech a po dvou týdnech dorazili domů.

Všichni máme z výletu do Finska spoustu nezapomenutelných zážitků a už se těšíme, co zase Matras Tour na příští rok připraví.

Gran Paradiso

Někdy během pilného učení na zkoušky koncem zimního semestru jsem v poloze nznak s knihou kdesi za hlavou vymyslel prázdninový plán. Můj spolubydlící, Vám neznámý Jarda, se s mou otázkou probudil od knihy a s plánem ihned souhlasil. Docela často mi plány nevycházejí. Přesně to se teď přihodilo, Jardovi ze Slovenska se jednoducho nedarí urobiť si volno.

Zbyla mi pouze chuť někam vyrazit. Sbalil jsem spacák, jídlo na 10 dní, vaříč, něco na sebe a mapu Evropy. Kam ale vyrazit...? Adam s Terkou jedou do Itálie, jistě budou mít místo, pojedou třeba ... na Gran Paradiso?

Přesně takhle vypadají vyprávění mých kamarádů, kteří neohrožení jedou, kam chtějí, vše se jim daří a nic jim nechybí. Když jsem vystoupil z auta a rozloučil se v malé vesnici poblíž Turína, opravdu jsem neměl pocit, že se ještě kdy vrátím domů. Italové asi v životě neviděli stopaře! Neumím italsky! Moje mapa má úchvatné měřítko, použitelná tak leda pro leteckou dopravu. Ach jo! Co teď?

Nevím, čím to bylo, ale za necelou hodinku, házím do korby italské trojkolky svůj zatraceně těžký batoh a posouvám se asi o pět centimetrů na mapě. Poté střídám Fiat za Lancii a s rojem včel za zády mě ochotný včelař vysadí téměř u cíle! Posledních pár kilometrů serpentín mi ušetřil úředník ve své malé Lancii. Probouzím se do krásného rána přímo pod vrcholem Gran Paradiso ve stejnojmenném národním parku. Jen škoda, že je ráno tolik rosy! Všechno včetně spacáku mam mokré!

Zatím se zdá, že tohle vyprávění nemá nic společného s orientákem. Jenže hned se začátkem

otvírací doby jsem si koupil podrobnou mapu oblasti a vymyslel nádherný přechod přes hřebeny. Zde začíná orientácká část. Ze sedla Colle del Nivolet jsem vyrazil po hřebeni. V mapě jsem zaznamenal čtyři typy značených cest: tučná, plná, čárkovaná a odvážná tečkovaná. Užívám si opravdu krásné a daleké rozhledy. Je vidět snad až k moři, prostě nádhery.

Ničeho se nebojím a vykračuju si po pěkně značené cestě přes sedla della Terra, della Porta a postupně zjišťuju, že existuje více cest, než zná mapa, dokonce značených. Nevadí, vrstevnice a buzola to jistí! Chvilku lehce bloudím v suťovisku a nevšímám si stoupajících mraků. Ta bílá tma zahalila celé okolí a není vidět na krok. Občas v mraku zahlídnu stádo kozorožců, nádherná podívaná, asi vidí hůře než já a nechají se fotit z 10m. V euforii pokračuji nyní již pouze po tečkované "cestě". Ve skutečnosti se tečkovaná trasa úplně vytratila. Buzola mě drží ve správném směru, dokonce nastavuju azimut, který při závodech zanedbávám. Natrefil jsem na malý potůček, který by podle mapy měl vést do údolíčka, nad kterým by měl stát bivak.

Neustále se snažím držet směr imaginární tečkované trasy a dokonce objevuju kamenné panáky. Začíná se stmívat a bivak nikde. Už bych

tam měl být, proč je značka bivaku přes tak velké místo na mapě? Mezi těmi balvany by se schoval malý autobus! Mapa 1:25000 je také úplně na nic. Zlatá Sv. Anna!

Bivak jsem nakonec našel. Vyspal jsem se nejpohodlněji za celý výlet. Ještě pár dnů jsem si užíval nádhernou přírodu v okolí Gran Paradisa a ještě mockrát jsem se rozčiloval nad italským turistickým značením. Tečkovaná trasa je pouze místo, kudy se dá projít lépe než jinde. Někdy sníh, jindy cesta, někdy vůbec nic. V každém případě se hodí nějaké orientácké náčiní a aspoň nějaké zkušenosti ze závodů.

David Ander

